

sum ein brakfilla í besta deiggi. Hetta var ein upphiting til veitsluna, sum skuldi verða uppi í B36-húsunum leygarkvöldið tann 21. desember.

Tað var so heimligt inni á Perluni. Tað bar mest á brúnt – brúnr stólar og brún borð. Gardinurnar vóru mynstratar eins og heima – og »stor« var fyrri vindeyguni. Ein sannur angi av mati og matarosa stóð tær í næsarnar, tá ið tú trein innum. Ikki var neyðugt at bileggja borð til henda jólaferð upp undir jól, í hesum stásiliga bygningi, sum rúmaði so nógvum – og best av øllum goymdi at teimum bestu jólakotulettunum á Guðs grønu jørð.

Vit høvdu snákað okkum eitt sindur. Klæðini vóru ikki so nógv, tó so, at ikki vóru tað skrímsl, ið tóku seg upp Frantsabrekkuna og lögdu leiðina oman eftir Aarvegnum. Angin av Tabac og Bryl-kremi ella Glib bóru boð um at læraraskúlanæmingar vóru í veitsludámi og jólahýri. Vit møttu Martin Holm á Aarvegnum. Hann stæðaði á og sá hvørjum lagi vit vóru í. Hann smírdist eitt sindur. Hann kom óivað at hugsa um sínar ungu dagar, tá ið hann sum spelkin unglíngi leikaði á Flatlondum. »Hoyrið tygum, koma tygum ikki í skúla í morgin, fáa tit av at vita. Nú havi je givið tygum ein upp á bógvín. Men hvar fara tygum so uppsnákaðir, má je spyrja?« – »Nei, vit fara bara oman á Vaglið at lurta eftir, meðan Havnar hornorkestur spælir undir jólatrænum.« – »Je veit tað tit eru rættir menn.«

Vit práttu um leyst og fast og hugsaðu mest um kotuletturnar. Onkur helt, at vit áttu at bjóða Martin Holm at komið við okkum til hetta kotulettugildið. – »Nei, so kom bert trapezium og hettu-vøddin aftur á skránnu, nú var tað kotulettin, ið skuldi á borðiskin og ikki Sverras Trapezium!«

Tað var eitt lítlið høgættargul. Kyldin var kold, og hevði hann mest sum lyndi til at fara at æla. Kom avfall, var eingin ivi um, so var tað kavi. Jólatræið á Litlu oyggj var til reiðar at taka ímóti. Tað hevði lagt sínar jólaarmar út yvir oynna og vildi verja hana ímóti tí, ið datt úr rúmdini, men var tað flíkrur, ið komu úr tí víðu

rúmd, var hýrurin góður á hesum spelkna, sjaldsama Havnarborgara, sum hevði størsta alsk ímillum býarfólkið. So visti træið, at nú fóru fólk at stæða á og makta tess skrud og lit, og ikki bert tað, men kanska kom Bambus, ella Lützen oman við myndatólinum og onkur hissini borgari. Settu sínar hækoytur í jólni við einum snarljósi úr einari marghátligari peru, sum bert kundi brúkast einaferð. Tá hetta bláa ljós skygdi í teimum himnesku flykrum, var jólahýrurin fullkomin.

Jólatræið á Litlu oyggj fór aftur við borðinum og vit fóru eftir rókini frá Bókhandlinum út á Perluna. Hesin ljósagrøni bygningur tók væl ímóti tær og sá vældæmdur út upp undir jól. Ikki var so nógv skart og skrud inni. Í okkara verð var hetta óneyðugt. Vit vóru av bygð, hvar jólni bóru av sannari frøði og gleði, sum setti dám á sál og likam við róma úr Gomlu pakt – Jesaja profeti og søguni um Herjódis. Hetta var okkara fórnirgudur vit fingi heimanfrá, og hann høvdu vit innast við barnin, so glitir og glimur av verðsligum slag var bara stakkalastás í okkara verð, men har var eitt sindur hongt upp í Perluni. Smáar nissur spældu sær á borðinum. Onkur hekk í eini teknistift á veggnum. Summar líktust Jóa, onkur bar á Kjartan Mohr, og ikki at tala um eina, sum var meinlik Thomas Nygaard. Hon sat so hvørskvisin á einum borði, sum var niðast inni í matarhólinum. Vit settu okkum við hetta borði. Nygaard høvdu vit í týskum og enskum. »Ná Nygaard, lat okkum hoyra kasurallubendingina.« Nygaardnissan sat við sínum sálga smíli og lat ikki um vón. »Ná, Nygaard lat okkum syngja: Auf der Lunerburger Heide.« Nissu Nygaard bara smiltist, ja, sjálvandi hon var í jólahýri. Lagið var ófört – kom nú Nygaard – aus, bei, mit, nach, seit, von, zu – og so hevur tú ikki lisið, hvat er hetta fyrri nakað – UFF! Lat nú jóla Nissu Nygaard fáa frið. Nei, nú er tað jólakotulettin, sum hevur okkara størsta alsk.»

Móti okkum stævdi ein snottlig bygðagenta. Hon var sunnan av landi: »Hvat vilja tygum hava?« – »Kotu-

lett, kotulett, kotulett, kotulett, kotulett.« – »Je skal hava kotulett, reyttkál, agurk og syltutoy.« segði Mortan Weihe. Hann var heimsborgari. Vit lögdu doyðin á, at vit skuldu hava tað sama afturvíð sum Mortan. »Sjey kotulettir við tí, ið hoyrir til.« – »Ja, góða jev, jev Nissunygard eina hálva, so hann eisini kann hava tað hugnaligt saman við okkum,« segði Mortan. Hann var úr Porkeri. »Hvør er tað, Nissunygard?« – »Tú veitst, tað er hann við kasurallubendingini?« – »Hvør er kasurallubendingin?« – »Góða, tað er ein maður í Havn! – Lat okkum fáa jólakotulettina!« Bygðagentan fór so snøgg eftir gólvinum við uppsettum hári og einum valki, sum stakk »ternar« undan tí ljósa hárinum. Hon hevði ein svartan vakurleikablett á sama stað, sum Marilyn

Monroe hevði sín. Hon livdi í trýssárunum, sum vit jú eisini gjørdu.

Meðan vit sita við borðið, hoyrist ljómur uttanfrá. Perluhátúðin gjørdist bæði ljóðkát og serliga jólalig, tí Havnar hornorkestur var farið at spæla á Vaglinum. Thomas Pauli Christiansen stóð í grønum frakka og sveiggjaði stokkin. Hann segði ikki nógv. Stóð steinrunnin og lat taktstokkin dansa í glæmun frá jólatrænum. Flykrurnar vavdu jólatræið inn í hvítt skrud og Long Time ago in Bethlehem rungaði eftir í.

Kotulettirnar vóru nú brasaðar. Inn komu tær á tveimum fótum. Stórar upp á fót, stórar í vav og drignar í raspi og eyggjablommum. Tá ið tær lógu á borðiskinum, líktust summartírlandi á heimskortinum og onkur Australia, onkur Streymoy og onkur var so snottlig, at hon minti nógv um Litlu oyggj. Her var alt sum hugsast kann – livandi tónleikur, heimskendar kotulettir í Perlusós og ljóðkátir læraraskúlanæmingar. Gentan sunnan av landi segði við síni livandi rødd: »Gerio so væl!«

Nú var at leggja í vaðið. Á det greivaliv. Fátekir læraraskúlanæmingar upp undir jól vóru ríkastu menn í hovuðstaðnum. Onkur hevði fórkað Nissu Nygaard nærri sósakálini. Hon skuldi eisini kenna fløvan av hesum mansverði, ið nú stóð á borðinum. Kveitt varð út gjøgnum Perlugluggan og eygað fórkaði seg yvir at Læraraskúlanum. »Hvussu hevði trapezium á Martin Holm smakkað?« – Hann hevði verið nak-

að seigur. Ella hvussu hevði hettuvøddin smakkað á Sofusi?« – »Haldið tykkara trant og etið,« mælti Jógván Ólason. Hann var úr Fuglafirði. Allir brátagnaðu og komu at hugsa um, at ikki mátti orð talast við mati í munnum.

Jólahegin frá hornorkestrinum leiddi minni til heimbygðina, Fuglafjørð. Vit høvdu eisini jólatræ í bygðini. Tað stóð á Fiskastykkinum oman fyrri Piddasa handil. Ikki var tað so stórt upp á fót sum tað í Havn, men tað var eins og yndisligt sum jólatræið á Litlu oyggj. Ikki var ljóðraljóðið undir trænum um hetta mundið, men sangur.

Herluf, sáli, stóð har í grønar ulpu og sínum sterku brillum og syfti stemmugaffilin í høguru hond upp og niður í takt við jólahegin og Fuglafjardar sangkór sang so listiliga t. d. Teir heilagu kongarnir heiman frá, og í tí træið varð tendrað av Pól Jakku elektrikkaranum, sang kórið Gledilig jól. Herluf var í grønar ulpu og Thomas Pauli Christiansen var í grønum frakka – og bæði trøini vóru grøni.

Vit sótu til háborðs, sum rættir kongar – ja, sum heilagir kongar. Vit trivu í at syngja:

Teir heilagu kongarnir
heiman frá
Við hjørtunum fróðum til
Bethlehem gá,
Teir eirdu sær ei – tó leiðin var long,
At finna Jesus í krubbusong

Ein stjerna teir leiddi til
Jódaland,
og beini til vár himmalska

frelsarmann,
og barnið teir funnu fagurt og skart
í djórakrubbun í spjarrum vart.

Gentan sunnan av landi setti kaffi og eplakoku á borðið. Hon stóð við himmalavendum eygum og lýddi á sangin. Hon skein sum jomfrú Maria og mælti: »Sum tygum syngja væl.« »Hvat heldur tú, vit duga bæði væl at syngja, dansa og so eiga ogur gylt av peningi,« segði Eigil. Hann var ættaður av Tvøroyri. »Ríkir – í kvøld eru tygum ríkir,« stakk fram úr hesum fitta gentusnýði, sum hevði verið um okkum hesa skyggjarstund.

Hesin góði jólaferður upp undir jól á Perluni sælaði stundina við gulli, roykils og myrru. Vit góldu rokningina og bóðu góða nátt. Nissu Nygaard stóð eftir heldur fálígr. Ein sósaplettur var komin niður á hansara hvíta skegg.

Kommir útum, spældi Havnar horn: Teir heilagu kongarnir.

Vit skóru í at syngja av fullum huga:

So fóru teir aftur til síni lond,
Og prisaðu Guði, vár skaparhond
Lat eisini okkum seta tað mál
Á knæ at prisa av hug og sál

Frits Johannesen

